

Simon haalde zijn schouders op!

„Hier.... hier.... leest dit dan.... als er nog eergevoel in je steekt!” schreeuwde Jan heesch, terwijl hij zenuwachtig den brief uit zijn zak snokte en dien over tafel Simon toesmeet.

Wat aarzelend nam deze hem op, haalde zijn lorgnet te voorschijn, las dan eerst de onderteekening.

„O.... van tante Aleid,” sprak hij wat kleinachtend, dan las hij.

Jan at bij stukjes en beetjes zijn bord leeg, maar keek onderwijl schier onafgebroken naar het gelaat van Simon, dat echter uiterlijk niet de minste ontroering verried, integendeel zeer strak bleef, met alleen om oogen en mond een trek van nauw bedwongen wrevel.

Als hij de lezing geëindigd had, vouwde hij den brief dicht, schoof hem zwiingend terug naar Jan, haalde dan zijn schouders op.

„Vindt jie dat niks, wat zie schriefft?” vroeg Jan, terwijl zijn oogen vonkten.

„Och....” antwoordde Simon, wiens stem wat beefde „van haar standpunt.... is dat wel begriepelijk. Maar ik kan mien levensgeluk niet opofferen aan zulke verouderde ideeën.”

„Moet dat je levensgeluk worden, om met dat wuuf....!”

„Je zal er anders over spreken,” onderbrak Simon heftig.

„Op joe leeftied.... Je wordt de risée van heel Middelburg!”

„Dat moet ik weten.”

„'n Burgermensch met 'n hok vol kinders en 'n afgelikte meid van iedereen, toen ze nog jong was....”

„Dat lieg je!”

„Nee dat is zoo!”

„Je liegt!”

„Zie en d'r zusters, de drie beruchte meiden van Wies op de Burgt!”

„Je liegt.... je weet er niks van.... klets van Lurkus....!”

„'n Snol!” schreeuwde Jan.

Simon schoof zijn stoel achteruit, stond op, draaide zijn broeder zonder verder een woord te zeggen den rug toe en verliet de kamer.

In de gang, achter de gesloten deur, aarzelde hij een oogenblik, dan liep hij rechtdoor naar de vestibule; uit de zijgang naar de keuken kwam juist Laurien met een schaalje in de hand; ze keek even verwonderd.

„D'r ben nog zoete appeltjes, meneer.”

„Breng ze maar binnen”, antwoordde hij kort, dan duwde hij de tochtdeur open, deed zijn overjas aan, zette zijn hoed op en verliet het huis.

Hij moest dit uitdenken in vrije omgeving, buiten den druk van al die stille konkeling en openlijke vijandschap, in donker, zonder afleiding van scherp belichte dingen, met niets om hem heen, dan de koelte en de rust van den avond.